

Geen vlees, minder drank, iets voor Afrika

THEATER

LATE AVOND IDEALEN

★★★★

De 30-plussers weten ook niet hoe te leven vol idealen. Gelukkig bestaat er de ironie.

AMSTERDAM Halverwege de voorstelling krijgen we van een van de spelers de mededeling dat de schrijver/regisseur van *Late Avond Idealen* (lees: Sanne Vogel) nogal overwerkt is geraakt. En dat ze daarom nauwelijks in staat is geweest zich ten volle aan dit project te wijden.

Fictie of werkelijkheid? Feit is dat Sanne Vogel - interessant fenomeen, zo jong als ze is, en al vanaf haar zestiende 'professioneel actrice, schrijf-

ster en regisseuse' - in diverse interviews voortdurend laat blijken veel te veel hooi op haar vork te nemen, en eigenlijk doodop is. In dit geval heeft ze met haar spelers een voorstelling willen maken over welke idealen door mensen van 20-plus tegenwoordig nog worden gekoesterd. Of dat er wellicht geen idealen meer zijn. En of dat aan hun ouders ligt, die vernaldijde babyboomers, die het zo goed met zichzelf getroffen hebben dat ze hun kinderen aan hun lot hebben overgelaten.

Al met al zijn Vogel en haar acteurs (onder wie een erg leuke Georgina Verbaan, een erg mooie Terence Schreurs en een erg knappe Wouter Zweers) een eind gekomen in hun poging iets zinnigs over dit onderwerp op heftig theatrale wijze duidelijk te maken. En dat is dat ze het eigenlijk

ook niet weten. Dat ze graag zinvolle idealen zouden hebben, maar dat ze vervolgens blijven steken in geen vlees meer eten, minder drank, minder feesten, en wellicht nog iets doen aan de kindertjes in Afrika.

Het publiek zit tijdens *Late Avond Idealen* aan weerskanten van een catwalk waarop gedanst, gevochten en gefeest wordt en meningen worden uitgewisseld. Op de catwalk lopen de zes spelers af en aan, stuk voor stuk glanzend van jeugd en in mooie kleding verpakt. Hier is de *jeunesse dorée* aan het woord, in een poging grip te krijgen op het verwarde leven. Er is van alles teveel: te veel verleiding, te veel kunst, te veel vriendschap & seks & coke, kortom: te veel keuzes.

Als tekstschrijvers worden naast Sanne Vogel zelf onder anderen Don Duyns en Arjen Lubach genoemd. Het

resulteert in niet al te diepgravend collage-theater, waarin een oude boom wordt omhelsd, waarna een aantal jeugdherinneringen loskomen. Er zijn verhitte meningsverschillen over milieu, diervriendelijk-

heid, Afrika, en er is een erg goed gespeelde monoloog van Verbaan waarin ze vurig pleit voor het euthanaseren van de gehele wereld.

Het publiek krijgt een goody bag mee met folders van Greenpeace, Bont voor Dieren en Kinderhulp. En ook nog heerlijke thee en chocolade van Fairtrade. Tegelijkertijd horen we bij het verlaten van de zaal een stem die zegt dat met de subsidie voor deze voorstelling 394 kinderen in Afrika een jaar lang zouden kunnen eten.

Zo wordt ironie op ironie gestapeld, en dat is kennelijk wat de twintigers van nu bindt. Dat ironie het wapen is tegen gebrek aan idealen.

Hein Janssen

Late Avond Idealen door De Vogelfabriek. In Rozentheater Amsterdam t/m 20 maart. Tournee